

*Олександр
Берестяний*

ЩЕ НЕ ВЕЧІР

Олександр Берестяний

ЩЕ НЕ ВЕЧІР

Поетична збірка

Видавництво
“Волинські обереги”

2014

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Б 485

Автор висловлює щиру вдячність
Ірині Первушевській та Євгенію Кучеруку
за теплі слова про свій скромний поетичний доробок,
меценатам видання книги
приватному підприємцю **Володимиру Кравчуку**
та директору ТОВ ПКФ “Евростар” **Миколі Янчишину**
за розуміння і підтримку позитивного заряду надії
на українську «революцію духу».

Берестяний О.

Б 485 Ще не вечір. Поетична збірка / О. Берестяний. – Рівне :
Волинські береги, 2014. – 102 с.

ISBN 978-966-416-352-8

«Ще не вечір» – новий поетичний доробок рівненського поета
Олександра Берестяного. Автор впевнений, що змінюючи себе, ми в
зможі змінити оточуючий нас світ на краще. Його поезія, народжена
в глибинах серця, наповнена оптимізмом і надією, бажанням бути
щасливими за будь-яку ціну зусиллями душі, розуму і волі.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-352-8

© Берестяний О., 2014
© “Волинські береги”, 2014

ПОЗИТИВНІ ЕМОЦІЇ

Мені подобаються вірші Олександра. В них крім ширості, витонченості думок є співзвучність власним відчуттям життя. А ще почуття гумору... І це актуально саме сьогодні, коли наш «народ сивого волосся» виживає почуттями, бо країна знаходиться в стані війни.

Мені подобається, що і в новій книзі «Ще не вечір» автору вдалося уникнути зайвого пафосу, поетичної вичурності, бульбашковості пустослів'я. Імпонує саме схвильованість його поезій, що далека від самозакоханості, його чітка громадянська позиція українця.

Кожна людина, а тим паче творча, живе у величезному всесвіті інформації, але далеко не кожна може зберегти своє власне ядро особистості, власне бачення матриці життя. Безумовно, поет має пізнати через тишу Бога, повернути йому і собі свою сутність, сутність самої поезії. Новий поетичний доробок Олександра Берестяного засвідчує про зрілий світогляд зрілої особистості, в якій яскраво помітний широкий спектр душевних переживань, пов'язаних з різними ситуаціями сьогодення.

Про те, якою має бути зріла українська поезія, можна говорити довго, адже це, зрештою, справа смаку. Але найчастіше вибір, мабуть, залежить від настрою, колись хочеться відпочити й побешкетувати, колись – просто заглибитися у самого себе, колись пофантазувати. Всі ці можливості залюбки відкриває перед читачем нова поетич-

на збірка «Ще не вечір». Найголовніший вектор творчості Олександра – життєствердження, не знищений роками оптимізм, прагнення перерграти все на краще тут і негайно, перекачати з віршованих рядочків у реальності буття максимум добра, тепла і світла. Пізнаючи світ на чуттєвому рівні, він зігріває його позитивною енергетикою власної креативної натури і тому вірші спонукають думати позитивно, позитивно мріяти і переживати. Завжди несподівано, але, звичайно, приємно знаходити між поетичними рядками свої власні переживання, власні почуття, інтуїцію своєї не втраченої надії, віри і любові, адже життєвий шлях будь-якої людини не завжди стелиться рівненьким путівцем. Як на мене, нова книга емоційна, схвильована, демонструє авторське експериментаторство поетичного обдарування. Думаю, не варто давати якісь помпезні коментарі, варто просто почати її читати, отримуючи масу позитиву, гарних людських емоцій і приємних почуттів.

*Ірина Первушевська,
директор Рівненського міського
Палацу дітей та молоді,
Заслужений працівник освіти України,
кавалер ордена Княгині Ольги,
Почесний громадянин міста Рівне.*

ЛІКИ ДЛЯ ДУШІ

Лікарі лікують людське тіло, поети – душу. Кажу це як професійний лікар, що полюбляє читати гарну, змістовну поезію. На мою думку, дар поетичного бачення – це дар Всевишнього і той, кому він дістається, несе його по життю, як Христос ніс свій Хрест на Голгофу. Олександр Берестяний має цей дивовижний дар, я в цьому абсолютно переконаний і впевнений. Згадую далекі 80-ті роки минулого двадцятого століття, коли він на різноманітних молодіжних заходах, вечорах відпочинку, в трудових колективах схвилювано і дещо наївно-урочисто читав свої перші віршовані твори. Минули роки, протягом яких відбувся значний інтелектуальний розвиток автора. Свій духовний і життєвий досвід, роздуми й спостереження Олександр переливає у свою сучасну поезію з позицій безпосереднього учасника описаних подій, емоційно, оригінально, цікаво і що найголовніше – відверто.

На перший погляд його вірші традиційні. Але ж традицій існує багато. Саме вміла, витончена робота з ними, майстерне спірання на них, таких різних, є запорукою успіху нової книги автора «Ще не вечір».

Моє враження таке – вірші торкають, поступово доводять істинність християнських заповідей, позитивно впливають на внутрішній стан душі, здається – дивишся на світ ніби оновленими очима. Вони спонукають пригадати власні пережиті почуття, вже загоєні душевні рани, відчуті бо-

жественний промисел людської долі. Стосунки між людьми були й залишаються асиметричними, тим більше коли це чоловік плюс жінка. Саме тому нова книга по-філософськи просякнута оптимізмом, світлом і добром через власне бачення автором всесвіту, його хибності і цінності, бід і труднощів, трагедій і перемог. Він свідомо і несвідомо підштовхує читача до глибинних копирсань у власному «Я», несе чималий заряд надій на українську «революцію духу».

Хороша поезія, напевно, міняє нас, запрошуючи до діалогу, спонукаючи до роздумів про себе, свою родину, свою Батьківщину. Книгу Олександра Берестяного «Ще не вечір» можна назвати книгою про кохання, книгою про людські почуття. Я впевнений, що вона знайде свого небайдужого, схвильованого читача.

*Євгеній Кучерук,
головний лікар Рівненської міської лікарні,
Заслужений лікар України,
кандидат медичних наук,
Почесний громадянин міста Рівне.*

Розділ 1.
Лірика

ХОТІЛОСЯ Б

У кожному часі є свої пророки
У незбагненній історичній величі.
Хотілося б відчутти дух Європи
На вулицях Соборній і Шухевича.
Облитися водою із криниці,
Йти полем босоніж, скинуть сандалі.
Хотілося б, щоб в Києві-столиці
Ніколи не стріляли на Майдані.

Хотілося б життя підсолодити,
Злетіти рафтом Чорним Черемошем,
Цвяха, що рвав штани, добити.
І для душі нарвати сто волошок.
Потрапивши в липневу теплу зливу,
Увірувати у щасливість дійства.
Якщо пожити – без нервових зривів,
Якщо піти – тихенько, по-англійськи.
Вдивляючись в зіркову висоту,
Земним тяжінням гладити волосся.
На денці серця мати доброту
І щоб коли хотілося – моглося.
Хотілося б, звичайно, догодити,
Щоб зойкнула зраділа сива мати.
І правнуком її нагородити,
І пісню відповідну заспівати.
Хотілося б, нарешті, щось утнути,
Норкову шубу кинути до ніг.
Знайти під Трускавцем червону руту
І спланувати випадковий збіг.
Хотілося б, цілючись під ранок,
Згубити і знайти одвічний сенс...
І зайвий раз свідомо наостанок
Подякувати Господу за все.
Хотілося б...

ПОРИ РОКУ

Жовтень – поет, а листопад письменник.
Грудень, звичайно, досвідчений мемуарист.
Січень – казкар і щедрівник-пісенник.
Дружить із лютим, кажуть, що той есеїст.
Березень у сподіваннях одвічний фантаст.
Лан засіває надіями, щоб краще жити...
Квітень – художник, пнеться паяц на Парнас.
Там на горі травень живе, композитор.
Червень чарівний на чвари і видумки лірик,
Сонячний липень розумом є романіст.
Серпень збирає сатиру і гумор: сатирик.
Вересень скульптор, геній і гуманіст.
Навіть коли Музи обрали інших,
Вічне творіння світла, тепла і добра
«Тайна вечера» – шедевр Леонардо да Вінчі...
12 апостолів, а істина тільки одна.

ХУДОЖНИК

У сутінках ранку
Запіяли півні,
Встає забаганка
На мільйон гривень.
Думки заснували
Невмиті, нечесані,
А вже гаптували
У подумах креслення:
Овали обведені,
Округлості випнуті

І впалі всередину
І м'яко так вигнуті.
Окреслені чітко,
Як ритміка музики.
Зім'ята ганчірка,
А може це трусики.
Ці очі окаті,
Ці губи навиліт,
Як фрази крилаті,
А вчинки безкрилі.
Ескізність гротескна,
Як шибка у дощ.
Повітряні перса,
Як натяк на щось.
Одвічно шалене,
Спокусливе, дике.
А очі зелені
Великі, великі.
О, як обережно
Малюється вираз...
Прозоре мереживо
Підкреслює пристрасть.
Художнику вільно
Торкатися тіла,
Бо фарба олійна
На дотик смілива.
Вибаглива, витончена
Як таїна, звісно.
У подумах вимучена,
Лежить одаліска.
Лукавий ескіз,
Як заброджений ель.

А він, як Матісс
Чи Санті Рафаель.
Нічого не має
В кишенях за звичкою,
А пензлем тримає
Краплиночку вічності.

ВСІМ

«Засвіт встали козаченьки», «В'ють
Вітри»* доль жіночих шохвилинно.
Зражене кохання – зілля суть,
А Маруся Чураївна винна.

Він до неї з перегаром лізе,
Фізіологічності не стримує.
Що тобі бракує, Мона Ліза?
Залишатись жінкою щасливою.
Похапки, звичайно все не так.
Побут почуття зумисно нищить.
Господи, ти бачив, Жанна д'Арк
Мала силу волі на кострищі.
Принципова, з гонором на вдачу,
Усвідомлена в своє єдине лихо,
Випросила в Бога смерть гарячу
Ніжна й горда Олена Теліга.
У сльозах незайманих провин
В світ за очі рокові провулки.

---

*«Засвіт встали козаченьки», «В'ють вітри» – пісні легендарної Марусі Чураївни.

Що тобі бракує, Мерилін?
Викинути в унітаз пігулки.
Графіка, малюнки, вітражі.
Кадебешна виблюдковість тоскна.
За свою ментальність на межі
Нелюдами вбита Алла Горська.
В натюрмортах і жоржинах свято,
Пабло Пікассо шокує кур.
У сімейних сварках світ розтято,
Біль, байдужість... блякне Білокур.
У душі так відчайдушно пусто,
В золотому відблиску достатку
Що тобі бракує, Вітні Хьюстон?
Ванни без води і депресантів.
В кожній долі є своя трагічність,
Але святість не покине дім.
Господи, пошли щасливу вічність
Всім.

МАТУСЯ

Волосся роками висічене,
Погляд очей під ногами.
Старість так щедро висвячена
Втомленими думками.
І чхаючи на перестороги
Тиску, серцевого відчаю,
Втома волочить ноги
В тролейбус не по посвідченню.
Бо ця безкоштовна втіха
Штовхає роки в умовності,
Старість до болю тиха

В кричущій своїй самотності.
А тиснява впертістю сердиться,
Рішуча і хамувата:
Куди б оце зранку пертися,
Сиділи б собі у хаті!
А злість заливає очі,
Спрокволу вповзає в душу.
А старість читає «Отче...»,
Велична, великодушна.
Освячена і вразлива
У відчайдушнім русі,
І, все ж таки, чиясь мила
І найдорожча МАТУСЯ.

ВІКУСІНА ШОСТА ВЕСНА

Каштани квітують завзято,
Заплетене файне волосся,
Шоста весна, свято.
Ти вже досить доросла.
Сонце сьогодні для тебе
Дарує чимало принад.
Тюльпани підтримують небо
На рівні своїх колонад.
Синичкам на гілці не сумно,
Цвірінькають на манівці.
А ти вже досить розумна,
Портфелік чекає книжки.
Ти радість моя фестивальна,
Ти настрій реальної мрії...
Дарують тобі конвалії
Віру, Любов і Надію.

КАЖУТЬ, ВСІ МИ БУЛИ БОГАМИ

Кажуть, всесвіт не має меж.
Кажуть, всі ми були богами.
Ти не знаєш, ймовірно, я теж,
Що колись відбувалося з нами.
Ти жила десь географічно
Може в Чілі, де тихі гроти.
Твої очі зелено-магічні
Від Бога мудрості Тота.
Ще смарагди твої світились
Десь на острові Родос, наївні.
Ти Богинею Ніка явилась,
Щоб кохати до третіх півнів.
А цю посмішку бачили в Луврі,
На картинах Сандро Ботічеллі.
Ти – Весна, ти приходиш задурно,
Щоб співали пісні менестрелі.
Ти направо ідеш і наліво,
І услід проростають тюльпани.
А насправді ти з міста Рівне,
Українська вродлива пані.
Ти, напевно, не знаєш чому
Ти ніколи не другорядна.
У зелених смарагдах Весну
Я побачив тебе, Наяда.
У сплетіннях сонячних чакр
Ти ступала упевнено в сад.
Кажуть, доля у мить зачать
Вже прописана в небесах.
Сподіваюсь, вона щаслива.
Сподіваюсь, з тобою Бог...
Сподіваюсь, травнева злива
Не обділить дощем обох.
Бо у нас є одна таємниця,
Як не смішно, вона тямуща.

У своїм п'ятирічній віці
Ти зробила таке припущення.
Ти гортала книгу якусь,
Не про півника, не про зайчика:
«Мабуть, ти тут живеш, дідусь».
І на фото тицьнула пальчиком.
Я жив в книзі, як сірий вовк.
Дід Мороз чи принцеса з горошиною,
Як Ніф-Ніф, Мийдодир, Колобок.
Я був дуже на когось схожий.
І дитяча безпосередність
Схожість ту оселила в часі,
Як якусь недитячу щедрість.
Як дорослу спонтанну вдячність.
Переселення душ очевидно,
І щоб часом я геть не забув,
Ще не раз відкривалася книга,
Де я жив під ім'ям Єрінбург.
Анахата, одна серед чакр
Проявляється досить доладно.
Ти дорослішаєш на очах.
Ти ніколи не другорядна.
Кажуть, висушений гербарій
Зберігає тепло історії...
Я, далекий дідусь-аграрій,
Випадаю в долонь Вікторії.
Квіточками і листям вдячним
З сторінок сухим подарунком.
І вертається пам'ять дитяча
В том четвертий Єрінбурга.
Кажуть, всесвіт не має меж,
Кажуть, коло життя магічне.
Ти до всього сама дійдеш.
Сьоме травня.
Весна шестирічна.

КРАПКА ЧИ КОМА

Крапка чи кома, «Добридень» чи може «Прощай»...
Час за клепсидрою йде непомітно росою.
Скільки наразі відміряно того життя?
Хто цей з лінійкою, метром, ножем чи косою?
Мабуть не варто кидати карти Таро,
Магія, певно, річ ризиково-гріховна.
Тягнеш з криниці долі своєї відро,
Жадібно спрагу вгамовуєш жити на повну.
Жити на скільки можливо, чесно і вперто,
Мати здоров'я, друзів, рідню-пуповину.
Вірити в себе, вірити мудрому Фрейду.
І в європейську вірити Україну.

Дивна в руці долі обсмикана птиця.
Дивно далеко в небо злетів журавель.
Думаю, внуки відловлять капризну синицю.
«Хрусь» – під ногою зламався останній щабель.
Знову ті ж самі добрі і кляті граблі,
Чухаєш лоба і нафіг надумані рейтинги.
Лізеш наверх, раптом скінчились щаблі.
Ось і класичний сюжет за мотивами Репіна.
Скільки наразі відміряно того життя?
Боже, прости, що не завжди дивився у небо.
Скільки мені подарує Любов відчуття –
Стільки віддам доброти і любові від себе.

ЩЕ НЕ ВЕЧІР

Невимовна істина на дні
І Омар Хайям таки сучасний.
Мабуть дійсно ще не вечір, ні.
День минув звичайний і прекрасний.
Скільки зим і скільки літ мені
Випаде Чумацького шляху.
Вже не ранок, ще не вечір, ні.
Приземлився бусол на даху.
Привітався, клацаючи дзьобом,
Нерухомо ставши на нозі.
Підказав погоду хліборобам
І підтвердив: ще не вечір, ні.
Ще не всі слова прошепотілись,
Сохнуть губи од життя снаги.
Ще достатньо пристрасті і сили,
Божевілля, ніжності, жаги.
Ще не все пожовкло тьмяне листя.
Ще не всі троянди відцвіли.
Чорногуз стояв собі на місці,
Мертві бджоли справді не гули.
Тільки зрідка тихо клекотів
В трепетанні присмерку мені.
В надвечір'я заздрісно злетів,
Символічно: ще не вечір, ні.
Бо життя їй-бо, таки прекрасне,
І таки правий Омар Хайям.
Ще не вечір, ще ходити рястом,
Милуватись небом і зіллям.
Ще не вечір, ще не вечір, ні.
В світ за очі йти іще зарано,
Бо кружляють дивовижні дні,
Як птахи в гуцульському аркані.

АВТОРСТВО

Спускають рафтери
Ясно-червоний рафт
У Черемош,
річку життя бурхливу.
Я – графоман,
це очевидний факт.
Я проживаю вкотре
мить щемливу.
І страх в мені живе
навпіл зі злістю.
І злість зі страху
нормалізує тиск.
Гарячі руки
і холодні мізки,
Коли ти в рафті,
страх втрачає зміст.
Бо є команда
відчайдух добірних,
В якій нехай
ти щирий дилетант.
Летиш без крил
у біло-пінну прірву,
В напрузі рухів
і чітких команд.
Шумить ріка,
підступна у свавіллі.
Клекоче по своїм
гірським законам.
А попереду легке
божевілля,
Гряда уступів
з назвою Дземброня.

А Чорний Черемош
не має віку
Розкиданим навкруг
камінним брилам.
Підставить стрімко річка
Дідів Лікоть,
З води таки брикне
Біла Кобила.
А ти летиш
без пам'яті, без тямі,
Занурений, заливний
і освячений.
І дух захоплює,
коли кидає в ями
Рафт під кутом
в купель киплячу.
І хтось горланить
двічі: fuck you, fuck you...
Кому, чому? Незвідане –
не Боже.
А ти летиш,
як безіменний ангел
Не вгору, вниз
під гомін Черемошу.
Каскад уступів
різко вправо косить
Червону шістку
водної кориди.
Адреналін зашкалює
і зносить
На мить свідомість
і макітру...
Гучок позаду,
Гук, як виклик долі.

Як особлива дзига –
суть відваги...
І знову крик
не відчаю, а волі:
Ми це зробили,
гей, Карпати-иин...
Як рок-н-рол,
як гімн із семи нот.
Як звук трембіти
у завзятості.
Це неймовірне
відчуття чеснот.
Шаленої, шокуючої
радості.
Де мальовничості долин
закохують,
Стрімкими схилами лісів
навернені.
Де солов'ї повітря так
висьохкують,
Що душі очищаються
від скверни.
І я либонь очищений
водичкою
Від підлості підступної
і заздрощів.
У графоманстві почуттів
за звичкою
Відчув своє адреналінне
авторство.
Живильне, животворне,
живодайне.
Століттями, як храм Христа,
намолене.

Забутий сенс
божественної тайни,
Прихований у пляшці
й відкоркований.
Ні, не зносився час
Шевченка і Сенеки,
Хоч і стопталосся чимало
черевик.
І зірка вранішня
не так вже і
далеко.
І авторство
не втрачено повік.

ВЕЗУВІЙ

To be or not to be...
Раптовий Везувій.
Що було, що буде тобі, –
Розмотано сувій.
Уголос прочитано літо,
А скалка у оці.
Зав'язані очі Феміди,
Мої – в поволоці.
Зривався співати запізно
В саду пілігримом.
Здавався в гордині залізним,
А був пластиліном.
Так пнувсь в герої, умора,
В потішний ефір.
Усі три гріхи Ісідора
Рахуй на позір.

Здавався барчистим, дебелим.
Насправді – під вечір
Розмотано сувій життєвий,
А там порожнеча.
Пусті обіцянки в пилюці,
Як клавіша Enter.
Лишився профаном по суті
З синдромом студента.
Зносилася правда, як туфлі.
А честолюбивість
Знайшла, сука, гольфік.
І там залишилась.
Спаплюживши ту лапідарність
І святість любові,
Блудлива повія бездарність
Ставала на совість.
Капризна, вертлява, як фіртка
У марнотратстві
Бездарного часу на флірти
І панібратства.
Життя загубило стезю,
І сенс, і мереживо.
Як скромний надгробок Камю,
Стою ошелешений.
Розхристаний, журний і босий,
Роздовбаний лірик.
Прочитано літо... Вже осінь
Зачитує вирок.

ВЕРБА

Схилилась до води верба,
Згадала чорно-біле ретро...
Ви зовсім з іншого ребра,
Можливо з іншої планети.
Залоскотали вас вітри,
От звідки вітряний характер!
І у дзеркальності води
Верба читала ямб і дактиль.
І закохалась навмання
Брунькато-хвацькою весною,
У загадковості життя
Ви – сенс, ви – істина, ви – сповідь.
Ви зовсім з іншого заліза,
Вогню, води, землі і крові...
Верба, як жінка Мона Ліза,
Схилилась, схильна до любові.

ЗАПАДЛО

Забив на мене, вже не люба
У марнотратстві позіхань.
Я тобі здибалась, як згуба
Твоїх нахабних міркувань.
Завоював блицкригом долі,
Щоб попрікнути, де взялась?
На замінованому полі
За комір закладати – зась.
Запілля швидко розсекретила,
Зелений змій – зануда засраний.
Бо між весільними портретами
Був козачок, напевно, засланий.
Ти ж бо не пив гіркої замолоду,
Похміллям зносин не хворів,

Заздалегідь готую заколот
На закапельних ворогів.
Що зранку нарізають кола,
Аж пританцьовують місцями.
Собаки й синюхи довкола
Стовпи й дерева обісцяли.
Ач, як здригнувся запопадливо,
Немов летить у скроню корок.
Тебе горілка, сука, зрадила,
Завербувавши мозок в морок.
Як затупило розум твій,
Як затопило море плісняви.
А ти, коли був молодий,
Стрічав мене, кохану, з піснями.
До себе ніжно пригортав,
Тверезим і п'яним цілунком.
Як ти закопчено дістав
Своїм прокуреним набутком!

Колись в тобі ярила гордість,
Палало в почуттях обличчя...
У тебе не встає ні совість,
Ні плоть якась там чоловіча.
А ти тоді, коли женився,
Все поспішав скоріше в постіль...
Біг колобок і докотився,
Лисиця-чарка пнеться в гості.
Ти сам на себе розізлись,
Поглянь нарешті у свічадо,
Ми вже по суті розійшлись,
Але ще теплиться відрада.
Між нами є ще спільний тин,
І навіть спільна сповідь – зрада.
Аж ген, прийде з садочка син
І запитає: «А де тато?».

ЙДУ СТЕЖИНОЮ ТЕРТОЮ

Йду стежиною тертою
Чобітками і капцями...
Я буваю нестерпною
До незграбного бранця.
Щось дратує підступно,
Щось пробуджує кобру.
Як він дивиться тупо,
Позаочі недобре.
Сам в собі зосереджений
І тому так буває,
Він мене упереджено
Не дочуває.
Я буваю безсила,
Він не скаже: пробач.
Щоб його не просила,
Не дочує, хоч плач.
Справно піцу скуштує,
Не втямивши зміст,
Як завжди недочує,
Як завжди пофігіст.
Лицемір і піжон,
Параноїк на волі.
Як заноза у жо...
Жорсткосердності долі.
Павутинками висять
Обіцяночки довгі.
І тому лише місяць,
Лише місяць медовий.
А вся решта життя –
Гра у під жмурки, звісно,

Де живе його «Я»
Безкомпромісне...
Може прикрість мене,
Може спокій мій зодчий.
Я не втямлю одне, –
Де ж були мої очі?
Закипаю миттєво,
Мотивації нафіг.
Я для нього мегера,
Словоблудності накіп.
Я, блін, лікті кусаю,
Я джин-тоніком вп'юся.
Чи то здуру кохаю,
Чи то з розуму пнуся?

КУПАЛЬНИЦЯ

Рудою іржею цятковані
Волосся, канапа, фіранка.
Можливо тому нецілована,
Вона не базікала зранку.
Не брала до рук порцеляни
І в руку не брала турбот.
Її неprasована рана
Знайшла у душі певний слот.
Відкривши програму Pinnacle,
Розтріпана і банальна,
Вона, як дівчисько з пінапу –
У трусиках сексуальна.
Залізла з ногами у крісло,
Очима втупилася в біле.
І так по-дитячому скисла.

І так по-дорослому скніла.
В кімнаті точилися шерехи
Її поміркованих прощ,
А згідно з законами Мерфі –
Помиєш авто – піде дощ.
Негайно омивши обличчя,
Омани омивши і плоть,
І, перехрестившись тричі,
Знайшла у душі інший слот...

На кпини брала, певно, доля.
Вона після душу біліла,
З картини Андрія Беллоні
Купальницею зоріла.

НА РОЗІ ВУЛИЦЬ

На розі вулиць містечкових
Вона, як пам'ятник, примерзла.
Погляд ошадно-позичковий,
Блідий, ошуканий, розтерзаний.
Немов обрушились віки
У прірву темряви зірок,
Нервовим порухом руки
Змахнула слізний потічок.
І щось змінилось на лиці,
Немов клітиночка розтала.
Стиснула пальці в кулаці
І відсторонено мовчала.
Рятуйте відчай від мотузки,
Рятуйте всесвіт від стрибка.
Душі розторощеної друзки

Чия збиратиме рука?
І співчутливі перехожі
Втямили біль її в серцях,
І шепотіли переможно:
Ти будеш міцною, мов цвях.
В очах смарагдових, бездонних,
Як свічки молитовна мить,
З'явилась віра, як мадонна
Перед лицем творця стоїть.
І вже сльозу не боронила,
Навзрид ридала, відпустив
Усе, що в серці накіпіло.
Усе, чим день її хворів.
І заспокоєння утнулось
В чиєсь підставлене: це я.
І жінка до пуття вернулась
В грішно-спокусливе життя.

НОВОРІЧНІ ПОБАЖАННЯ

Така прийшла у голову фігня,
Як побажання в Новий рік Коня:
Бажаю, як би ви не намагалися,
Щоб ви частіше спотикалися.
І падали і плакали, але
Їй-бо, мене пробило не на зле.
Щоб в Новий рік усі були хороші
І спотикалися об ... гроші,
І падали в ... обійми часто, часто.
І плакали, та плакали від щастя.

НАЙВАЖЧЕ

Важко промовити під настрій в унісон
Наприклад, слово сінхрфазотрон,
Або дихлордифенілхлорастан,
Коли в душі приниженості стан.
Коли на вибір серед сотні зол,
Можливо тетрагідроканабінол.
Нікчемний у образах навіть Зевс.
Життя ж, напевно, товариський матч.
Але найважче із усіх словес
Сказати тихо, впевнено: пробач.

МІТЛА

Прощальною рукою помахали
Відеоряд вокзалу і мітла,
Коли мене тихенько поховали
Останні промені тепла.
І я у сутінках тремтливих,
Забитий у куток купе,
Збирав до купи полохливих
Думок про тебе і про те,
Що вкрай сусіди говірки,
Їм мало пельку придушити.
Що ніч просушує зірки,
А сліз не можна просушити.
У мить осінніх хвилювань,
Коли назавжди це прощання,
Без усіляких сподівань
Вернутись у своє кохання.

Холодні пальці у руці
І погляди в глуху фатальність.
Я повертався з манівців
В спустошену реальність.
Колеса гепали уголос,
Як гексаметри із віршів.
І на плечі лишився волос
Твоїх прим'ятих почуттів.
І присмак губ, що залюбки
Так почувались вкупі зручно.
І шепіт гри у піддавки:
Вивчай мене, я твій підручник.
О, як штурмує ніч студент
В пошуках сенсу панацеї,
Вивчався дикий цикламен,
Вивчалась дивна орхідея...
Підручник тіл з води й роси,
Підручник душ, як вічне ретро...
Нарешті змовкли голоси,
В купе лишились гексаметри,
Що стугоніли у ночі,
Біль відбиваючи дверми.
Прощай і не шукай причин.
Прощай і душу не трави...
Немає хідників назад,
Немає погляду в свічадо.
Прощатись, мабуть, теж талант.
Якась спотворена відрада.
Мене тихенько поховали
Думки розмороженого сну...
Але чому ти приховала,
Що осінь завела в весну?

ОДНЕ НА ДВОХ

Долонями стиснуті радощі,
Загорнуті плечі в хутро,
А очі тьм'яніють від заздрощів,
Сковзнула рука на стегно.
А губи шепочуть наївності
На вушко, напевно, про вічне.
А губи шукають інтимності,
Розв'язки шалено-логічної.

Розлито в шикарні бокали
Шампанське «Піно Нуар».
А очі горять, як коралі,
А погляди чистий кришталь.
Якісь потаємні процеси
Ведуть до вінчальних вінців.
І ти, як троянда-принцеса,
І я, як той принц-гіацинт.

БЛАГОСЛОВЕННЯ

Падала зірка
з небесної
висоти,
Одне бажання
ми загадали
на двох.
Тільки не встигли
вчасно
кудись відійти,
Благословив нашу любов
Бог.

МИТЬ

Ось мить мрійливої події,
Твоїх очей шалений імідж.
Порахувати твої вії,
Щоб цілувати потім стільки ж.

РЕЦЕПТ МОЛОДОСТІ

Купатись в льодяній воді
На Водохрещення – невинність.
Людина молода тоді,
Коли ще робить нісенітниць.
Невинні жарти забавляють
І витівки миліші,
Бо сміх довіру підкріплює
І почуття міцніші.
Не бійтеся здаватись смішним,
У ластах по снігу гайда.
Людина будь-яка потішна,
Тому й душею молода.

СПОКУСА

О, ні, не моя справа
Втручатись в чужі потрусини...
Нижня губа зправа
У неї ніжно покусана.
Губи застелені м'яко
Губною помадою,
Тільки лишився натяк

Між хибною правдою
І святою брехнею.
А що мені, що до того?
Нехай живе ахінея!
Вдавати із себе святого.
Лізти у душу – зась,
Заборонена зона,
З ким ти і де перелаз
В пристрасні стогони?
У відчайдушне штовхання
Палкого таймера
В межах теорій злягання
Артура Шопенгауера.
Оголена суть речей
Тонка і, звичайно, тягова.
Що мені до ночей,
Вдягнутих у роздягненість?
До скороспілих ранків
З кавою недопитою?
Стріпнулися фіранки,
Нишпоркою побиті.
Тіні в кутках обвуглились,
Таїнствами завалені.
О, ні, я не смію втупитись
У очі твої запалені.
Але в час пік у маршрутці
Не оминутись спокусою,
Не помічати буцімто
Губи губами покусані.

СТИЛЬ БАРОКО

Гарні жіночі ніжки
Так до лиця ідуть.
Певно, клепси́дра тишком
Вже наповнила суть.
Перегорнули сторінки
Не однієї історії
Ніжки блондинки,
Без сподівань на согу.
Фі, а брюнетки теж
Ликом не шиті.
Ніжки спиняли кортеж,
М'яли достигле жито.
Ноги у колі протесту,
До кісточок хрусту.
Рудоволосі бестії
Зводили з глузду.
Поглядом знизу ввєрх
Розпочинавсьє ранок.
Ніжки, як «Гулівер»,
Солодкі до забаганок.
Тішаютьсьє у проєктах
Запаморочливі очі,
Б'ють білі прожектори
В темряві ночі.
Мабуть клепси́дра тишком
Мала би обмочитись.
Але найнайгарніші
Мають десь закінчитись.
Файних деталей багато
В жінки у стилі бароко.
Втомитьсьє, але завзято
Тихо підійде і чмокне.

ТИХО СВІЧУ ЗАДУТИ

Тихо свічу заду-
ти-хо зійти в ковчег.
Хочу тебе забу-
ти- цяєшся в плече.
У дотиканні пальця-
ми знову два різних «Я».
Я вже отак награв-
ся в сім одкровенень «сім'Я».
Невже немає жа-
Лю-бов у сльозах втопи-
Ти-кається душа
Мало що не на диби.
Хто ти, що я обра-
в гріхопадіння до-
лі-топис зла й добра,
Наче якийсь кордон.

Дощик загрався в дворі
Без парасольки й пальто.
Хто для Христа Марі-
я Магдалина, хто?
Хто ти, що я не мо-
жу-жмом себе зрозумі-
ти-хцем береш на зло
чи на добро мені.
Може такий заду-
м-оже і щось і ще...
Тихо свічу заду-
Ти-хо зійти в ковчег.

ПОТІШНО

Звихнувся упадати за тобою,
У світ за очі бігти зпересердя.
І роздувати, розгрібати жар рукою:
«Бал-маскарад» Джузеппе Верді.
Але чомусь не гоїться ця впертість
На воду дивно дмухати з криниці,
Коли у пам'яті палахкотить відвертість
Білолиця.
Бо нестійкі до спарення парфуми
Спокутують спокушену фігуру.
Канонізована кохатися парсуна
З природи.
Дивакувата, досі загадкова,
Обіцянка і згоди, і протесту...

Аж ген, думки накочують спроквола.
Чинять переступ.
У віроломство вітряної Скарлет.
Вона, напевно, викрутка фігурна,
Що віддається багатючим скарбом
Задурно.
Цей артефакт лукавий і заразний,
Підтвердження по суті існування
Тих призабутих почуттів під назвою
Кохання...
Мабуть на воду дмухати дивацтво,
Саме тому, їй-Богу, досхочу,
Оберігаючи усе твоє багатство,
Заволочу тебе, заволочу...

Я БЕЗ ТЕБЕ

Ти прийшла із якої казочки
Миловидна, така потрясна?
Я без тебе, як нуль без палички.
Я без тебе, як сир без масла.
Сам по собі я просто бутер...
Брод, коли чиясь буде ласка.
Я без тебе не можу бути.
Ти без мене – будь ласка.
Я не маю бодай уяви,
Як без тебе у світ прогресу.
Я без тебе, як день без кави.
Я без тебе, як ніч без сексу.
Тільки знай, ти така одвічна,
Неймовірна, єдина, рідня.
Я без тебе, як сніг без січня.
Я без тебе, як мед без липня.
Всі дороги ведуть до Риму,
Всі стежинки до дому, звісно.
Я без тебе, як вірш без рими.
Я без тебе, як кліп без пісні.
А з тобою такий тямущий,
А з тобою на рівні неба.
Тільки знай: ти така тому що
Хтось тихенько молився за тебе...

ТУМАНИ

Туманами просякнуте минуле,
Хтозна куди злетівся пух тополі.
І думалось, що я тебе забула
У радості, у самоті, у долі.
Роса на сонці висохла у гімні
І в пелюстках незірваних троянд.
І думалось: можливо, я фригідна.
Ні, просто гідна, як розумник Кант.
Зарозуміла, як сценарність Курбаса,
З минулого доречностям навчатися.
І думалось: напевно, все минулося,
І думалось: ні, має щось початися.
Не відірвати погляду від ватри,
Легенький бриз хвилює тихе плесо.
Є в кожній жінці щось від Клеопатри,
Від Жанни Д'Арк і матінки Терези.
У небі зірки вишиті нитками,
Чомусь згадався парубок Вакула.
Летить, упертий, але з чобітками.
І думалось, що ти мене забула...

ХТО ТИ

Обрана у серпень зорепаду,
Хто ти – достеменно не відомо.
Схожа на шаліючу Менаду
У ту мить, коли не всі ще вдома.
В мить, коли на кетягах калини
Перший сніг за капелюшка став.
В мить, коли Марія Магдалина
Каючись, просилась у Христа.
Хто ти, нашорошена давно
Поглядами слизькими у плоскості?
Як вино сортів Нуар, Піно
У своїй спокусливій солодкості.
Ліжко повичовгували сни
З натяками на якісь пророцтва.
Хто ти, як обіцянка весни,
Суть метафоричності жіноцтва?
У тобі акторство не загине,
Гріх і святість завше при надії.
Погляди відверті від богині
І не менш відверті від повії.
На руках століттями несу
Я твоє божественне прозріння.
Ти, напевно, божевільна су...
Сучкувата сукальність сумління.
Я в твої повірив чудеса,
Вигадані, вигідні, прикольні.
Хто ти, як Марія для Христа?
Хто ти, потаємна, як Джоконда?

МУЗА

Хто я без тебе... ніхто,
Навіть не кінь в пальто.
Навіть не кіт у чоботях,
Хитрий на видумки часом.
Їде, вертаючись, потяг
В зворотному напрямку часу.
Я у останнім вагоні,
Засапаний від пригод,
Пристрасті чи агонії,
Навіть не Дон Кіхот.
Шкапа життя Росінант
Поруч біжить за вікном.
Хто я, як не дилетант,
Раб твоїх чар чи віконт.
Як Буратіно – дивний,
П'ять золотих прикопав,
Хто я без тебе, наївний?
Що я у собі приспав?
Сам би, напевно, сказився
Або тихенько сконав...
Хто я без тебе у кризу
Останніх осінніх забав?
А ти – Дульсінея Тобоська,
Віднесена вітром землі.
Завжди в номінаціях Оскара,
Можливо ти й є Вів'єн Лі.
Тяжіє всесвітнє мереживо

У статусі «просто друзі».
Забивши на всі застереження,
Де ти, потаємна Муза?
Ти мука, ти таїнство дійства.
Спокуса, спокута, завбачливість,
Божественний дар лицедійства
І сльози від радості, вдячність.
І віра потужна у кривність,
І хміль, що задимлює мізки...
Ти Либідь, ти Мавка, ти чесність
І вічна краса одаліска.
Ти Муза, ти музика, сповідь,
Що ямбом тече у віка.
У весну вертається потяг,
А я йду на тест ДНК.
Ти Муза лише мого зросту?
Моєї душі жаринка?
А хто ти без мене? Просто
Звичайна зваблива жінка.
Без тебе я смертний, справді,
А з Музою – інша справа.

СОНЕТ ШЕКСПІРА

Твої очі – травматична зброя,
Шокувати точно їм дозволено.
Як картини у Франсіско Гойя,
Маха вдягнута і раптом вже оголена.
Твої губи – детонатор пристрасті
Збуджених до збудження красот.
Запальник шаленості і близькості:
Сім порад від Пабло Пікассо.
Твоя посмішка – одвічна таємниця
До і після втіхи Мони Лізи.
Вибухова грація сідниці,
Нахилилася, як вежа в місті Піза.

В погляді є турбулентність крил
У істоти під сузір'ям Лева.
Як сонет Шекспіра 23,
37 і, звісно, 39.

ЗВИЧКА

Олівцем домальовані губи,
Досконалість дійшла до межі.
Залишилася звичка згубна
Пам'ятати твої міражі.
У туманах свідомого збудження
Ні паринки з яскравих вуст.
Залишилася звичка – судження
Виключати здоровий глузд.
Чи потрібна насправді рівність,
Коли пара танцює танець,
Де незвично палка інтимність,
Де чекають на день сім п'ятниць.
Де чекають на ніч сто казок,
А під ранок приспить надія...
Залишилася звичка: разом
Залишатися в сновидіннях.
Залишилася звичка зайва,
Як жахлива, підступна змова.
Але ті почуття, як тайна.
Але ті почуття, як сповідь.
Мабуть той олівець наївний
Досконало довів, хто я.
Залишилася звичка дивна
Пам'ятати твоє ім'я.

НЕ ПОСИЛАЮТЬ – НЕ ПІДУ

Не посилають – не піду.
Цей гнів, я думаю, статевий.
Яблука збирані в саду
Підсунуть певно знову Еві.
Не посилають, не піду.
Я принципово непідйомний.
Мовчу, мовчання до ладу,
Сценарний план ще не відомий.
Не посилають, не піду.
У кожній сварці Станіславський.
Досвід – копалище знайду,
Повне терпінням партизанським.
Не посилають, не піду.
Ще другий півень мав співати,
Ненормативний какаду
Не діставав пророчі мантри.
Не посилають, не піду.
Цікава штука порівняльність.
Характеристика в аду
В раю – така оригінальність.
Не посилають, не піду.
Ще не кидались телефоном.
Назло я духом не впаду,
Ненормативним лексиконам.
Не посилають, не піду.
Такий, пробачте, філантроп.
От як маркіза Помпадур,
Після якої був потоп.
Я не Герасим, що Муму
Втопив насильно.
Не Іван Грозний лиш тому,
Що божевільний.

Не Маяковський – край істерик
З пострілом-роком.
І не Єсенін в «Англетері»
З синцем під оком.
Не посилають, а дарма...
В пошуках герця
У мене совісті нема,
Душі і серця.
Не посилають... Яка жалість,
Де ж аргументи?
Як у Булата Окуджави,
Люблю... моменти...
Послали...
слава Богу, вчасно.
Герой затурканий загрався...
Перепросили,
от нещастя,
А я вже подумки зібрався.

НАОСТАНОК

Світає...
Дивовижне дійство,
Як світло
відсуває ніч.
І сонця
таємнича дійсність
Пролазить сяйвом
зусібіч.
Крізь ліс
в кожен утвір травинки.
Рахує
пелюстки
ро-
маш-
ки.
І в срібні кола
павутинки
Вбиває промінцями
цвяшки.
Сонце – палій,
воно ж пожежник.
Між небом і землею
лад.
Палає обрій
і пожежа
На кожній маківці
троянд.
І я,
свідомо не проспавши,
Йду босоніж
в росистий ранок.
Запам'ятати це
назавжди,
Як сутність щастя
наостанок.

Розділ 2.

Не класичні

сонетики

СОНЕТИК ДОБРОТІ

Сергію Снітко

Добрий фільм патріарха Ельдара,
Навернулась сльоза потайки.
Заганяю думки у кошару,
Неслухняні, як вівці, думки.
Невдоволеність, звісно, похмура.
У полові є крихітні зерна.
Як багато прожито де-юре,
А де-факто – набутки мізерні.
І сценарність життєва незнана,
Як і де обірветься момент.
А екранні герої Ельдара
Доцілюють свій happy end.
І прийшло осяйне усвідомлення:
Віддавати добро – задоволення.

СОНЕТИК ВТРАЧЕНОСТІ

Відрізано у неба шмат
І почорнішав день.
Не обійти небесних врат
У пекло чи в Едем.
Але вражаюча раптовість
Збиває з ніг,
Ридає, як заблуда, совість.
Впав оберіг.
Спадають квітами морелі,
Егоїстичність, як причинність.
А серце бухкає у двері,
Та не відчиняють, не відчиняють.
І ком у горлі – не пробачення,
І час запізній, небо втрачено.

СОНЕТИК ПОЕТУ ВАСИЛЮ ЛЯЦУКУ

Кимось задуманий, закручений сюжет
Упертої і мудрої завзятості.
Ваше життя – це ще один сонет
У геніальній простоті і святості.
У титанічній боротьбі з пітьмою
Душа і плоть навпомацки за двох
Розсудливо воюють з самотою
І береже поета саме Бог.
Скрізь біль, байдужість і слизькі пороги,
Між берегами радощі з журбою.
Приходить відчайдушна перемога
У першу чергу над самим собою.
Відчув Шекспіра витончений звук
Поет Василь Кіндратович Ляцук.

СОНЕТИК ПОВЕРНЕННЯ

Промиготіли іменини,
Кризи душевної завал.
І інший геній Паганіні
На скрипці втечу награвав.
Шкрябався сором звідусіль,
Пнулись у двері Інь і Ян.
І не спасав серцевий біль
Від покаянь.
На струнах ля і мі повік
Я не зіграю.
Від себе ще ніхто не втік
За небокраї.
А скрипка душу вивертала
І, плачучи, мене вертала.

СОНЕТИК ВІДВЕРТОСТІ

Врізався в думку соловей,
Що щебетав до третіх півнів.
Пошився в дурні у людей
З своєю правдою наївний.
Незаплямована відвертість
Вже у сороки на хвості.
І терміновий осуд, зверхність
Має своє щось доплести.
Додать нахабності, де скромність,
Звалити наклеп на «Ку-ку»,
І обваляти в непристойність,
І поперчити для смаку.
Відвертість мала всі манери
Вказати на відкриті двері.

СОНЕТИК МОВЧАННЯ

Перед бурштиновими очами
Такі мізерні відблиски звитяг,
Я тобі освідчуюсь мовчанням
У своїх банькатих почуттях.
Так, воно потроху стало рідним,
Це мовчання – золото на двох.
Я тобі освідчуюсь повітрям,
Кожною з розквітлих пелюсток.
Ти у сни приходиш, чую пошепки
Кожне слово виняткове знову...
Я тобі освідчуюсь у зошиті
Зоряного неба мовчазного.
Господи, твоїми сподіваннями
Ощасливив ти таке мовчання.

ДО ОСТАННЬОЇ

Розстібнуті гудзики
і дихати легше легеням,
І хочеться вголос кричати,
сягнувши вершин.
Ось-ось задзюркоче
настояне часом... натхнення
І синьою пастою
ляжуть на білім вірші.
Розбурхані маревом
величі наївні думки
Читає потайки з вікна
неприкритого місяць.
Душа, як скарбниця,
відкриє свої закутки
І стисне у пальцях під тиском
думок самописець.
Лягають намолені болем
до сповіді квіти,
Як певні слова,
що римує моє каяття.
І тема одвічна:
не як я провів літо,
А як так безглуздо,
знадливо протринькав життя.
Печальний цей час,
але дуже, до речі, повчальний...
Збирати каміння, себе
і думки до останньої.

СОНЕТИК ЧАСУ

Хо́да танечна, м'яка, тихенька,
Немов метелик порхав по суті.
Структура тіла її худенька
Підкреслено струнка у сукні.
Світилась посмішка, як ясочка.
Мигтіли бісики в очах.
На зустріч йшла Червона Шапочка,
Яку створили... при свічах.
Обличчя зустрічних добрішали
І Купідон намацав стріли.
Ті, що не вірили, утішились.
А ті, що вірили, прозріли.
Дівча пройшло, час трішки стисло...
Йойкнуло серце: це ж Мона Ліза!

ІРОНІЧНИЙ СОНЕТИК

Вдягнула міні-шорти модні,
Стріпнула плечі.
Ти мій назавжди, чи сьогодні
На цілий вечір.
Губну помаду не жаліла,
Зойкнула: «Мій».
І губ відбитки залишила
На всій поверхні лицьовій...
А він сп'яніло-непритомний
Від поцілунків і вина,
Тихенько в двері і додому,
Коли пішла попі... вона.
Незім'ята лишилась постіль,
Але з'явився перший досвід.

СОНЕТИК ВЧАСНОСТІ

Такий геройський з виду він,
А тут залякло.
Штани спустились до колін,
А далі – клямка.
Зніжковілість як така
Майнула вітром.
Як вчасно десь її рука
Вимкнула світло.
Вона із себе не вдавала
Недоторканну.
І легко по собі вставало...
Сонечко зранку.
Він був героєм бездоганним,
Її Ван Даммом.

СОНЕТИК НАСТРОЮ

Калачиком скрутився настрій
І обхопив, мов перевеслом,
Очима дивні, гарні айстри
І посміхнувся безсловесно.
До теплого плеча приткнувся
У тиші тихого спочинку.
І раптом навпіл обернувся,
Знайшов в собі якусь перчинку.
І лікоть в бік уперто втямив,
І пальцями залоскотав.
І сміх зайшовся до нестями
І все повітря розірвав.
Подушка м'яко полетіла...
У збудження з'явилися крила.

Розділ 3.
Божий суд

ЦАБЕ

...реакція на розгін мирних студентів загонами «Беркуту» на Євромайдані в Києві в ніч з 30 листопада на 1 грудня 2013 року.

Він у шоломі владне цабе,
Одиничка у штатному списку.
Він, звичайно, впізнає себе
На екрані по рухам і писку.
Ось якимсь невловимим кивком
Віднайшов горезвісну причину,
І з розмаху навідмах кийком
Б'є по чому попало дівчину.
Та від болю і жаху волає
У сум'ятиці дій безголових,
З голови на обличчя стікає
Тепла цівка дівочої крові.
Він, звичайно, впізнає звірячу
Цю свою несподівану лють,
Як він бив по ногах лежачу
Незалежну майданну суть.
Схаменеться? Чи матюком
Відсахнеться, по суті мертвий,
Він лише одиничка у тому
Спецпідрозділі «Беркут».
Віктор перший, Іудо, покайся.
Віктор другий, тобі теж піпечь,
Для іудушок знайдуться яйця
У мільйонів гарячих сердець.

КОЛЮТЬ БЕЗЖАЛЬНО БАГНЕТИ

... у протистоянні на вул. Грушевського в Києві 19-22 січня 2014 року загинули справжні патріоти України.

Колють безжально багнети,
Злочинний мандячать наказ.
Злочинці сидять в кабінетах,
В межигір'ях створивши Прованс.
В історію кануть безславно
Ці янекокернесКРОВлевські.
Героям загиблим – Слава!
І вічний спокій в піднебессі.
В свідомості сталися зміни,
Як сльози в морозну негоду –
Вірмен, білорус, українець
Віддали життя за Свободу.

ІУДА

Ти – Іуда на усі віки.
Перевертень і підступний зрадник.
Це з твоєї «чистої» руки
Пролилася кров Євромайдану.
Ставиш по церквам по закордонним
За здоров'я за своє свічки.
Ти покайся на очах народних,
Україну кинувши в борги.
Перекреслив віру в справедливість
Кумівством і ботоксом в салонах.
«Любі друзі» – ця твоя зрадливість,

Вертикаль «смотрящих» в регіонах.
Це твоя, Іудо, смертна рана.
Вовкулака, саме ти зганьбився
У очах Сергія Нігояна,
В погляді львів'янина Вербицького.
Ти ходи, як дурник, в білих штанях
В січні на розмови, мов реп'ях.
Ти покайся медом і баштаном,
Церквою біля гори Хом'як.
Ти покайся тими-то руками,
Що не крали в темряві зірок.
Кайся, сучий сину, берегами,
Де млинок споруджено й шинок.
Де хатинка на чотири поверхи.
Зась на територію, йдіть геть.
Думаєш, надихаєшся подихом
Медовухи, безпорадний гедзь?
Ти, нездара, в ролі антибетмана
Гімн заокеанський заспівай.
Ти покайся на могилі Гетьмана,
Тільки вишиванку не вдягай.
Закулісним дебет-кредит-рейвахом
Ти ... поклав свідомо на усіх,
Як країну кинув разом з Стельмахом
В прірву зобов'язань грошових.
Кайся, лживий пасічник відразу
За мільйони скроплених грошей
Софою, Христиною, Тарасом,
Фондами лікарні для дітей.
Кайся, кайся срібними монетами,
Стельмахом покайся, тракторцем.
Через тебе ціляться багнетами

В українське серце і лице.
Ти – Іуда на усі віки.
Перевертень і підступний зрадник.
Це з твоєї «чистої» руки
Пролилася кров Євромайдану.
Україно, рідна радість неба,
Згинуть геть усі твої холоуї.
Молимося за тебе і за себе,
Божий хрест Іуди не цілують.

ВІД СВЯТОГО ЛУКИ

*...в сутичках на вул. Грушевського
в Києві 22 січня 2014 року загинуло
п'ятеро людей*

День напнувся небом напруженим.
Київ, січень, майдан на віки.
Не осуджуй, не будеш осудженим, –
Заповіт від святого Луки.
Вбиті кулями світяться мертві –
Іконописні лики святих.
Президент, типу, молиться в церкві,
Весь в добротному, пещений, сит.
У байдужому погляді зверхність
І прихована впертістю злість.
Він, по суті, давно уже мертвий,
Просто в часі є шлях гальмівний.
Божий суд розпочато вже нині,
Всіх чекає Іуд поіменно.
В День Соборності, Україно,
У жалобі твої знамена.

23 ЛЮТОГО 2014 РОКУ

У скорботі рівняни, у горі.
У сльозах Україна-мати.
Олександр, Валерій, Георгій*, –
Хто посмів Вас, рідненькі, вбивати!?
Сатана в двадцять першій столітті
Віктор Фе... Безумовно, що фе...
Зек, що був президентом, – жахіття,
Ти отримаєш, падло, за все!
Олександр, Валерій, Георгій...
Ваші душі уже в небесах.
На Соборній під дзвони церковні
Вас, рідненькі, несли на руках.
Душу й тіло Ви дійсно поклали
На землі, на своїй споконвічній,
За СВОБОДУ... ГЕРОЯМ – СЛАВА!
І освячена пам'яттю вічність.

---

* Герої Небесної Сотні – рівняни: Олександр Храпаченко, Валерій Опанасюк, Георгій Арутюнян.

ДВОЛИКИЙ ЯНУС

Як він класично, похапцем втікав,
Слиною захлинаючись від злості!
Не гриз цукерку, коханку не чіпав,
Зі шкіри ліз, аж хрумкотіли кості.
Втікав, спітнілий думкою: ба-га-тий.
Піт очі заливав і геніталії.
В анфас і профіль стейк дебіловатий,
У темряву волавши: ви-лі-таємо.
Як ті щури, забились можновладці
У гвинтокрил, згубивши крихти глузду
Царьки пихаті – вочевидь засранці,
Звичайні крадії і боягузи.
Кудись везли знервовані Камази
Скарби через вікно-кордон.
Брильянти, золото, ікони, унітази,
Забувши в паніці про золотий батон.
Від матюків живіт звело до кольок,
Король, звичайно, голий і ужитий.
Дволикий Янус корчився від болю,
Розстріляний яйцем, вінком прибитий.
Втікав злочинець уночі, авжеж...
Він для історії більмо, що сходить вранці.
Але ж хіба від себе сам втечеш,
Коли вже смерть іде, звичайно, в вишиванці.

ПЛЮС-МІНУС

Мусолить час мусовий примус
В собі копатися полярно,
Шукати плюс, знайшовши мінус,
Час витрачаючи бездарно.
Плюс-мінус: живлення наївність
Включає будь-що у «меню»:
Її величності Правдивість,
Її нікчемності Брехню.
Плюс-мінус і характер, звісно,
Має підступний НБУ
Її розбурханості Пісню,
Її крикливості Ганьбу.
Плюс-мінус і немає тайни,
Сто літ самотності, як правило,
Її злочинності у Каїна,
Її покірності у Авеля.
Плюс-мінус Габріеля Маркеса...
Час не минає, йде по колу...
Магічний реалізм Сервантеса
І Вінграновського Миколи.
Плюс-мінус: чи то вродить вишенька?
Рясно вродив... патріотизм.
Втік презик-президент по нишпорках,
І відродився героїзм.
І у трагічності востанне
Мольба до Бога і до совісті.
І відродився дух єднання
Національної свідомості.

ПО ФРЕЙДУ

Здається чуємо, та недочуваємо
Всю незбагненну музику тиші.
Скільки живемо, не доживаємо,
Не додивившись, не долюбивши.
«Собаче серце» наскрізь цитуємо,
Бо кожна постать, звичайно, знакова.
Скільки цінуємо, не доцінуємо
Цей наркотичний геній Булгакова.
Вірити – віримо, не довіряємо.
І, обмовляючись по Фрейду,
Забуті ролі напам'ять граємо,
Поправши совість, честь і кредо.
Такі практичні, коли вже торба.
За крок до смерті, як до мети.
Журбою чваниться Пандора,
Здалися янголи й чорти,
Що непомітно в нас сиділи,
Складали оди, байки дочасні.
Пуд солі з'ївши, не досолили.
Зовні щасливі, в душі нещасні.
Ця нещасливість – подвійна злоба,
Маніакальний дух над Кремлем.
Як по-братерськи, ніжно-жорстоко
Шибздик кремлівський в спину ножем!
Як по-братерськи палко-цинічно
Брудно брехнею залитий ефір.
І перекручена історичність,
І перевернутий внутрішній зір.
Великий Путін, гебіст засраний,
Підступно мружить мале чоло.

Мільйони горлянок футбольних фанів
Скандують ямбом: Путін – ху...ло.
«Оо-оо, оо-оо», – всесвітній хіт йому дістався,
Кацап співає із хохлом.
Він вже в історію вписався
Якимсь плюгавеньким ху...лом.
Тоненька смужка губ з портретів
Вказала: фюрер – час не твій.
Вже йде суддя із Назарету,
Той, розіп'ятий, але живий.

ДИВОВИЖНА ЛЮБОВ МАТЕРИНСЬКА

Вона молилася
і просила по-материнськи
у Бога
тихесенько...
Як вона голосила:
син-у-у-у...
Сину, синочку,
мій ріднесенький.
До божевілля
секунди лічені,
Кричала,
втрачала свідомість
від болю.
Ридала
важкими сльозами
відчаю,

несправедливості,
горя.
Сонце сховалось
за хмари ніяково
І дощик не відав
капотіти чи ні.
І тільки на дереві
гілочки плакали,
притихли птахи
у самотньому дні.
Як крила,
заламані руки й долоні,
А очі
схвильовані
ніжністю.
Перейдено мить
в сиротливому домі,
межу
між життям і вічністю.
Хтось бідкався поруч,
стурбовано, слушно.
Змарнілим обличчям
котилась сльоза...
А плач
відчайдушний,
роздираючий душу,
стискаючи скроні,
кроїв небеса.
І серце затисло

залізними ґратами
В думках непокірних
і впертих.
Розсипана сіль
згадалась
на сватанні,
дві жінки
мовчали,
мов мертві.

І тихо до Бога
злетіла молитва
від бабці
старої-старої.
На вулиці щемко
схлипнула
хвіртка
У тиші
знанацька
раптовій.
А потім дзвонили
тривожно
у дзвони
Запеченим болем
У грудях
навіки.
Мов там,
на голгофському схилі,
червоним

бурштином
позначена кров'ю
бруківка.
Свобода
і гідність
і честь українська
Ціною
найвищої проби
жевріє.
Яка ж дивовижна
любов
материнська,
Що втративши СИНА,
вернула НАДІЮ.

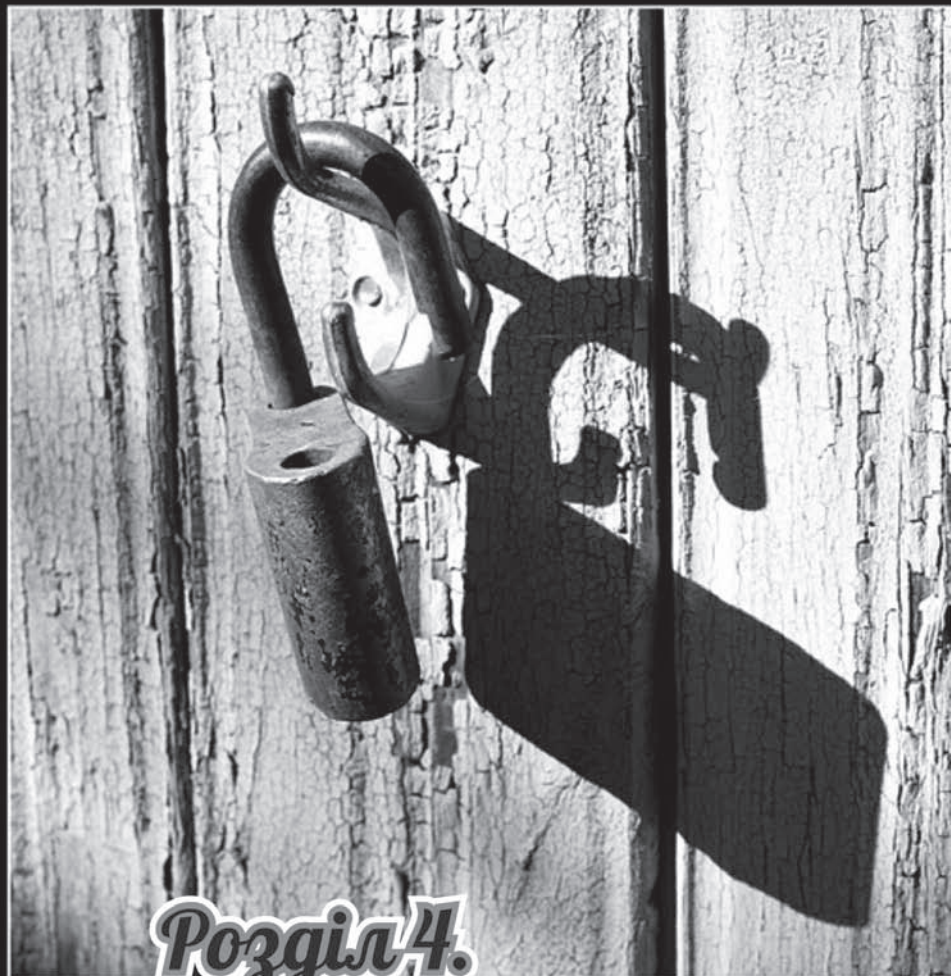
НЕБЕСНА СОТНЯ

У гідності людської є межа
І віра в справедливість неодмінна.
Нам сам Тарас Шевченко у віршах
Заповідав любити Україну.
Лежав хлопчина, снайпером убитий,
І побратими сльози не ховали,
Жовто-блакитним прапором прикритий,
Святий і світлий, безневинний Авель.

Приспів:

Герої не вмирають, герої не вмирають.
Всіх поіменно викликає сотник.
Герої не вмирають, герої не вмирають.
Як вища совість є Небесна сотня.
Герої не вмирають, герої не вмирають.
Святий Петро відкрив до раю двері.
Герої не вмирають, герої не вмирають,
Живуть в серцях, у назвах вулиць, скверів.

Хто право дав вбивати Вас, рідненькі,
В жорстокій боротьбі добра і зла?
І плаче Україна, наче ненька,
Що вберегти не встигла, не змогла.
Ви душу й тіло за всіх нас поклали,
За матерів, дітей осиротілих.
Вас у церквах мільйони відспівали, –
Небесну сотню гордих і сміливих.

Розділ 4.
Вірші 3D
у техніці
розширення

АБЕТКА СІЧНЯ

Амбіційне перше січня – Новий рік.
Багатішаємо в мріях і бажаннях.
Вірогідність майже вічна. Чути крик,
Гамір, сміх і є надія не остання.
Газдувати все минуле річ невдячна,
Дзвін бокалів і форсаж нової ролі.
Емоційно пре Вакула, входить лячно,
Європейській вибір наш і тост контрольний.
Життєрадісний, охочий і крутий.
Зимно, снігу намело в передвечір'я,
Ідеальна сага ночі в колі дій.
Йй-бо, тільки на Різдво зірно-зірно,
Йняти віру остаточно в рік Новий.
Кличе січень мати розум даний віком,
Лайдак кроком від біди вправно бреше.
Мить мережана морозом – казка вікон,
Надзвичайна суть води на Водохреще.
Особлива дзига – настій десь без тями.
Просто радість очевидна, щира, рідна.
Розпашівся вже на заспів день Тетяни,
Січень парубок завидний принагідно.
Темпераментне чекання почуття,
Усвідомлене натхнення і довіра.
Філософія кохання – сенс буття.
Християнське наше вчення: символ Віри.
Цілковито тверді нерви бути мусять,
Чистосердність привітає ще з порогу
Шоколад гарячий терпкий, як спокуса.
Щастя мало не буває, слава Богу.
Юга, сніг січе у скроню. Хай щастить.
Ячмінь падає в долоні, тане мить.

АБЕТКА ЛЮТОГО

Артистично мати схиблену натуру,
Білий-білий сніг і себе від мачо.
Впасти і збирати в сніжних кучугурах
Голосистий посміх радісної вдачі.
(Гава на поріг не прийде, пробачте).
День, коли будили блазня бабака,
Емоційна гра на весну прогнозів.
Єство відбілили знов на дурника
Жевжики пера, живчики морозів.
Забрюхатів лютий, у маршрутці збудники.
І іде на плаху те, чого немає.
Їстівна отрута бавитись в трикутнику
Йойкає від жаху, очі відвертає.
Кава, незалежність, вибір, як годиться.
Лакмус сексуальності простягає руки.
Міні в мінус десять, погляди в сідниці.
Настрій наступальності на тлі завірюхи.
Одержима здатність на вітру встояти.
Певно є причини, власні і доречні.
Романтична радість у лютневе свято.
Свято Валентина, I love you, сердечка...
Таланило круто, мабуть, чемні люди.
Уступили опади, танули зі сну.
Фантастичний крутень, зимобор цей лютий.
Характерник сповіді мрії про весну.
Целофан на квітах, десь взялись мімози.
Чмокає, як гріється і до себе хилить.
Шаленіє вітер, шантажист морозу,
Щулиться, жаліється та ніхто не вірить.
Ювелірні вироби подарує межень
Янтарем на вибір, справді, без обмежень.

АБЕТКА БЕРЕЗНЯ

Акорд весни цілющий, кленовий сік ізранку,
Бурлак-мороз тримає, тікаючи кудись.
Ватага жовто-брюшна: злетілися вівсянки.
Гуртом весну вітають, співаючи у вись.
(Гайда і собі слушно закинуть гру у танки).
Дзюрить зі стріхи вдень, синь неба – панацея.
Енергетична етика у сонця є. Відтак,
Євангелічний березень пророка Мойсея
Жартує животрепетний, коли свистить бабак.
Залежний рід Адамів затьмарить від думок,
Інтимність і кохання віддати для богинь.
Їй-Богу, це екзамен, шануючи жінок,
Ймення писати файно одвічних берегинь.
Капельник і протальник єднає береги,
Любити коні мав, а Конон на порозі.
Мов мартопляс в вітальні, застуканий, коли
Навколішки стояв в сакраментальній позі.
Образи до і після, горить прощення ватра.
Приблизний паритет, бо холод зусібіч.
Рання весна чи пізня, повітря благодатне.
Сонцеворот прийде, день переважить ніч.
Тональність у котів – незмазана крильчатка.
Усміхнена Забужко віршує щемну мить.
Флюїдність відчуттів, що знову все спочатку.
Хвилює плоть і душу, бадьорить і п'янить.
Цнотливі і масні «Сади кохання» Рубенса,
Чуттєво-божі бджоли виносять на обліт.
Шаліє по весні шарманка, скрипка, бубен.
Щедра земля на долю вагітніти на плід.
Юрок співає, так освідчуються року.
Ячмінний дивний смак березового соку.

АБЕТКА КВІТНЯ

Абрикоси й морелі зацвіли загадково,
Білим цвітом убрані відчайдушно помітно.
Вірогідність повернень холодів тимчасова,
Галасливих романів без надій і повітря,
Газдуватих туманів, гонорового вітру.
Даленіє небесна синизна, як єдина
Еволюція думки: благодатний вогонь
Єспархально воскресне у Єрусалимі.
Животворний дарунок не спікає долонь.
Залюбки, перший грім – літо тепле, бездонне.
Індикатори-ластівки рік будують щасливим.
Їжу ловлять, а в тім мироточить ікона.
Йметься віру помацати, як суницю чи сливу.
Квітень, камінь квітує сон-травою, навіщо?
Листя знову щораз загортаються в квіти.
Медяниця святкує, бо іде Благовіщення,
Навмання топчуть ряст задля радості жити.
Обламають вербу, щоб на Вербну неділю
Панібратськи побити по спині і донизу.
Радість десь наверху, там над річкою Вілія
Самобутня, завітна соловейкова пісня.
Творчо дятел токує, голосисті зорянки.
Уквітчалася вишня, терен квітне віночками.
Форма пензлика – туя розмальовує ранки.
Хвалить Бога Всевишнього Пасха тихо дзвіночками.
Цвірінчать горобці, сонцем очі зіщуряються.
Час кохати марудить, підшуковує алібі,
Шарудять пластівці, на екрані цілуються,
Щебетання у грудях – і собі цілувалось би.
Ювелірність прогресу, квітень йде у віка,
Як та Мавка – у Лесі, каменяр – у Франка.

АБЕТКА ТРАВНЯ

Аншлаг, ця солов'їна ніч
не скінчиться, здавалось.

Безмежне «фіть», безгрішне «тьох»
переповняли сутність.

Вони сиділи пліч-о-пліч і ніжно цілувались.
Густіла мить і ось, ось, ось щось
мало би відбутись
(Гердана – виняткова річ, пручалась).

Десь рукотворне коліщатко
від пересердя заскрипіло,

Евакуація зізнань довершилась під ранок.
Єднати душу на початку,
а потім вже зомліле тіло.

Жага страждань, рук зазіхань, губ забаганки.
Зразковий щебет на зорі,
можливий сенс у світі.

Інстинкт попити дивосил,
підзаряджаючи мобільний.

Їжак котився по траві до горобини у суцвітті,
Його давно перепросили тумани із мультфільму.

Кафешний травень провокує
міні-спіднички (вічна мода).

Лічить зозуля вік калини,
у білій святості куші.

Мурахи жваво чимчикують,
у планах сонячна погода.

На листя дуба і ліщини
падають жадібно хрущі.

Ошатна бджілок таїна,
бджола – це жриця Артеміди.

Перисті хмари вигинаються,
дощу поцьомати.
Рішуче квітне бузина, садить капусту
баба з дідом.
Сільські господарі не бавляться,
їм не до цього.
Таки травник і громовик,
але вечірка була пінна.
У школах дзвоники останні,
в сльозах тюльпани, вії.
Фатально клявся чоловік,
скінчилась нічка солов'їна,
Хильнувши зайве в ресторані
передостанньої надії.
Цибала жабка без корони,
попався принциповий принц.
Чижі на гілочці пискляві,
як розкуйовджені думки.
Шлягер відомий від Мадонни
слухали двоє горілиць.
Щільно зеленими полями
розкидалися килимки.
Юпітер сходив нанівець,
в ранковий час упали роси.
Яблуко Єві дав знавець
і щось міняється ще й досі.

АБЕТКА ЧЕРВНЯ

Автопортрет такий у червня: на крильцях золотих
Бентежна, росяна веселка стоїть містечком.
В квіту шипшина, навстіж двері, а ліс притих.
Голубить пташечка весела пташат в гніздечку
(Голозник тут біло-рожевий недалечко).
Деркач мовчить. В траві рубіни – смачні сунички.
Ефірний тонкий аромат поміж полину.
Єднає файно перволіт всі вітаміни, а біля річки
Жаби голосять невпопад на гарну днину.
Заблуда вуж кільцем ковбаски на сонці смажиться.
Іриси світло-порцелянові тамують подих.
Йй-Бо, не треба коней баских, червень образиться.
Ймовірно, краще почути заново сутність природи.
Катрени липових суцвіть свіжать потрясно,
Липовий чай в усі віки – здоров'я принцип.
Манірно чорногуз летить, сідає рясом.
Набожно хрест кладе рука святої Трійці.
Обпікся поглядом облизень зблизька, відразу.
Принишк, засапався, як гоблін, думками кволими...
Русалка вийшла із води, як одаліска,
без зобов'язань
Самотньо кинула: ти що, блін, не бачив голої?
Тріпоче крильцями в пилюці на дощ горобчик,
Угору стрибає з води карась сріблястий.
Фактично день найдовший в купці тримають очі,
Хлющить тепленький в череді дощик хвилястий.
Цвіркун цвіркоче, вочевидь, свою зустрів зорю.
Час з неоліту тут і там рясніє маками червоними.
Шарварком фоткається мить у стилі «ню»,
Щуляться очі Інь і Ян, єднає пристрасті півонія.
Юнона в шоломі і панцирі тримає погляд в Ватикані,
Яряться час піском між пальцями і світозар
у ніч втікає.

АБЕТКА ЛИПНЯ

Акомпанують цвіркуни
  бронзовим бджолам в конюшині,
Буркоче голуб і голубка
  на гілці про краї заморські.
Верба присіла до води,
  валяє дурника машина,
Галопом, гамузом в Алупку,
  гамселить ванну чорноморську
(**Г**айкати, підганяти шлюпку
  в шалене море Айвазовського).
Де-факто ранок без роси,
  де-юре – уночі дощитиме.
Етюд, де місяць із цеберком,
  склався малюнком.
Єднає небо «Гончих псів»
  і ложе стелить квітами,
Жага кидає в оберемки
  і розквітає в поцілунках.
Заарештований, звабливий
  туман стелився плесом.
Іволги свістик «фіу-ліу»,
  як флейти звук над літом.
Їжились голосно-блудливі
  думки обхопить перевеслом,
Йой, і несе чогось уліво,
  йой, і несе чогось за вітром.
Купальна ніч самоочищення
  пройде крізь воду і вогонь.
Леліє місяць над рікою,
  віночки спущені на долю.

Маною ляжуть на горищі
коханням стиснуті долоні.
Навальні, навчені п'тьмою,
духм'яним сіном непритомніти.
Обтяжливо стоїть пшениця,
у небі хресна височінь.
Петро й Павло розділять літо
у розкоші земних надбань.
Резонно править громовиця,
Дніпра такий величний плин.
Смакують яблуками діти,
у селах повно сподівань.
Темно-малинові троянди
рясніють гострі на кущі,
Узбіччям тягнеться чебрець,
по схилах шавлія й барвінок.
Фіалки, як з води наяди,
стріляють очками мерщій.
Хапкий, крокує навпростець
П'єро, закоханий в Мальвіну.
Цупить зозуля у Петра
одного мандрика з вишнями,
Чванливо давиться, конає
мовчанням виправити гріх...
Шаліють губи від тепла
кохання, майже до нестями.
Щодуху спекотник збирає
липневу лікувальність втіх.
Юкка нитчатка, як валторна,
білими дзвониками дзвонить.
Явище справді неповторне,
півтора метра задоволень.

АБЕТКА СЕРПНЯ

Аквамаринове небо в полях, хліб на столі на Іллі.
Благословенно, не всує, колоситься хлібне море.
Вибухнуть грози гіллям електричних

гірлянд до землі.

Гримає грім, бешкетує, благо що збіжжя в коморі.
Гречне з водою барильце спрагли вуста

п'ють ковтком.

Дяка тобі, богомаз, благословив хліб елеєм.
Екскурсоводи, як принци, ходять лелеки стерном.

Єднає медовий Спас мирян на Маковея.

Жита віночки і мак, квітів букетики літа

Знову водою освячені цілющою не нанівець.

І запашні на смак макові з медом шуліки,

Іжте коржі вдячно, рік нагодує жнивець.

Йодисто-бархатні шапки боровиків у чеканні,

Коричнево-жовті маслята виблискують з-під трави.

Лісом іде лихоманка тихого полювання,

Манить до себе затято шалено-грибної пори.

Ночі зіркаті, святкові, сіно п'янке на горіщі.

Обручі рук сильні і винятково охочі.

Промені в церкві колом, перша Пречиста.

Ризи престолу сині святі й непорочні.

Самі палкіші роси. Серпень, сльоза бринить.

Терпкий туман над лісом сонце пере терпінням.

Уквітчувати волосся, запам'ятавши мить.

Фініш у літа – пісня про срібність павутиння.

Хрещений князь Володимир дав заповіт цінний.

Цвірчать цикади, стрекочуть, тим самим

еднають час.

Чебрець відомий і дивний Ібн Сіна (Авіценні).

Шипшини відвари охочі, що оздоровлюють нас.

Щедрі на щастя ринви дощами благословенні.

Юрок на верхів'ї берези літо сюркоче на друзки.

Ящірка в осінь помпезно втікає через галузки.

АБЕТКА ВЕРЕСНЯ

Абетки, звісно, в школах існують історично,
Бадьорим першим вереснем побачились.
Вертається на кола життя одвічне,
Галузками завітчаного вересу осінь зазначилась.
Граблі чекають теплих рук, держак лопати.
Достатньо сили-волі вогника,
щоби п'яніти без вина.
Енциклопедія наук в трьох яблунях від хати.
Єдиновірний кущ терновий: неопалима купина.
Жваво-крикливе птаство стрижів підняло рейвах.
Злетіло невідкладно над неба краєвидами.
Імпровізують жовті пасма
в зелених допори деревах.
Їжити пір'я недоладно,
граки прощаються з сусідами.
Йорзає вересень повітрям прозоро-чистим.
Кислить і тільки дозріває
ген на болоті журавлина.
Ладнають ластівки повір'я і відлітаючи намистом,
Магнітиками гнізд лишають
своє повернення невпинне.
Ночами тягне прохолодою,
під ранок молоком розлитим
Обгорне трави морозець, а небо – хмурність.
Падає листя на догоду дощам, і осені, і квітам.
Раптове сонце нанівець внесе абсурдність.
Самодостатньо і врочисто поверне коло.

Теплом зігріє, пригорне бабиним літом.
Улюблена Друга Пречиста – свята й святкова.
Фронтальність літечка пройде над білим світом.
Хори церковні зверху линуть, торкають вічність
Цілком таємної природи самої святості.
Чистосердечності калина так символічна.
Шокує, як сама свобода, самодостатністю.
Що є Надія, Віра і Любов у матінки Софії.
Юрба завмре, і мріє, і римує вересня події,
Якщо у ямбі холодіє, хорей – зігріє.

АБЕТКА ЖОВТНЯ

Авжеж, сім п'ятниць на неділі,
така погода виняткова.
Бавитись сонечком – цукеркою,
чи тріпати дощем – різками.
Вдягнулись в золото ідилій
дерева навкруги святково.
Гаряче-жовтими люстерками,
багряним листям під ногами.
Грона пахучі винограду
деінде в павутинках цих,
Дарунком бабиного літа
з клубка, можливо, Аріадни.
Енергетично-безпорадні,
геть метушливі горобці.
Єство птахів на сильний вітер
так реагує адекватно.
Жовтневі квіти щемко щирі
і у Марії Примаченко
«Звіриний цирк», «Весілля», «Свято»
картин наївна геніальність.
Існує витонченість віри
в добро звичайне, нескінченне.
Їй-Бо, скарбів в душі багато
у української ментальності.
Йоан, улюбленець Христа,
апостол Богослов любові.
Консолідує віри мить
святий величний п'ятикнижник.
Летять під ранок в небесах
диких гусей ключі знайомі.

Марудно хмурень капотить,
а до весілля лише тиждень.
Напрочуд листя ще тріпоче
на вишні високо і грішно.
Обранець серця і руки,
звичайно, вернеться,
Пильно подивиться у очі
і поцілує ніжно-ніжно.
Розумна заміж йде таки,
а дурник жениться.
Сівба озимини позаду,
пахне капустою подвір'я.
Тиша освячує Покрову,
благословляючи свята.
Успішна осені кантата,
село гуляє на весіллі.
Фривольні бешкети по колу
і розтанцьована фата.
Хвалити Бога є підстави,
любов приходить врешті-решт.
Цілком логічно зустрічають
її серйозно і кумедно.
Чарівно пити зранку каву
і цілуватись зранку теж.
Шукати погляди лукаві,
тицьнувши пальцем в Будапешт.
Щасливі час не помічають,
як Олександр Грибоедов.
Юнка, співаючи, заводить
у тихий листопад Поділля.
Язик до Києва доходить,
а дурник думкою радіє.

АБЕТКА ЛИСТОПАДА

Актуальні парасольки, світери і чобітки.
Багровіє крона дуба, а берізка золота.
Вальсувати більш прикольно в лісі з легкої руки.
Гадку маючи про згубу, що пройдуть і ці літа.
Габцювати падолистом вітер має пружні сили.
Демонструє одностайність біля вогнища шашлик.
Елегантна тиха пісня ліс прозорий полонила.
Є підстав вельми достатньо цілувати Фаберлік.
Жалюгідно хвіст волоче півень, мабуть, піде сніг.
Загорнулось небо мрячно, затужило до нестями.
Імовірно щось пророче прокричить совиний збіг.
Їжаки впадають в сплячку, тож зима не за горами.
Йде Казанський день дощем, та пищить синичка,
Кличе зимоньку від серця під вінець.
Ламкий на калюжах ще льодовик фактично,
Може на Дмитра припреться справжній морозець.
Нісенітниця можливо, але тільки в листопаді
Одержимі особисто дуже лагідні коти.
Панівні і муркотливі, як вечірка afterparty.
Рівнозначно, щось не чисто передали суть дроти.
Сніг обвалиться раптово, сам Михайло на коні.
Таємницею сніжинок міліардним тиражем.
Урочистим і святковим білим світом навкруги,
Фантастично одержимим і багатим паничем.
Хризантеми чисті, дивні, нагадають теплі дні.
Цілковито позитивні, квіти сонця чарівні.
Чепурні, якісь не спішні, символічні мимоволі.
Шерсть у зайчика густіша, на мороз яскраві зорі.
Щуплий ліс в спокійній тиші геть прозорий.
Юліанський календар вже давно на пенсії.
Ясновидець-бородань озернувся весело.

АБЕТКА ГРУДНЯ

Аргументований мороз напрошується звісно
Байдики бити ніби слушно, коли немає більше діла.
Видінням маємо прогноз – третю Пречисту.
Глас Божий відпускає душі споглянути на тіло.
Гавити часу все ж дарма,

ставки, озера промерзають.

Давно не кумкає на березі, в гаю не цвірінькоче.
Емоцій в мінусах нема, голосом пісня оживає.
Єгер задумався про березень, аж засвербіло очі.
Жахає на мороз північний вітер добу на Катерини,
Збагнути важко передбачення,

коли у долі свій розклад.

Імпровізація логічна, у грудня-студня є новини,
Їжити поспіхом пробачення,

тицьнувши в руки шоколад.

Йоркширський сіро-голубий
тер'єр у шубці в подарунок
Кумедно лижеться у світер

і ладен пити з кухля ель.

Любий розвіє буревій ніжний, гарячий поцілунок.
Міцний приходить покровитель скіфських земель.
Наочно кіт в клубок згорнувся,

сховавши носик лапкою.

Обізнаний, що незабаром

холодом прийде зорепад.

Перелітають дикі гуси, як під лінійку – крапками.
Рихтуються купчасті хмари

на дивовижний снігопад.

Святий добродій Миколай,

добро сповідуючи нам,

Тішить своїми подарунками веселих дітлахів.

Узвичаєний небокрай

насправді – дивний Божий храм.

Фундаментальні порятунки

і сподівання душ-птахів.

Хурделить хмари проти вітру,

знову сніжитиме повік.

Цупкі тетеруки зірвались

з дерев синхронно безумовно.

Час повернути свою віру

у абсолютно Новий рік.

Шукати і знайти підстави жити на повну.

Щедрівок згадуючи барви полюбовно.

Юшка з грибами запашна і історична.

Ясочка чиста, мов душа, в ніч новорічну.

Розділ 5.

**Мініатюрочки-
пігулочки**

**(Трафомани у компоті-
віршовані анекдоти)**

ГЕОГРАФІЯ

По праву сторону Дніпра –
Париж, Варшава, Лондон.
По ліву сторону Дніпра –
Москва, Пекін, Торонто.

ГЕРБ

Дві голови в гербі Росії
і три корони, –
от дивина.
Одна на Схід,
одна на Захід,
свої голови
нема.

ДЕРЖАВА

Ти намазана медом,
Як окрема парафія.
Ти, держава – оренда
Олігархів від мафії.
(При Януковичі)

ГЛАС БОЖИЙ

Глас Божий чути з висоти:
Не маєш певної протекції,
То не кради, ні, не кради.
Не любить уряд конкуренції.
(Уряд при Януковичі)

ДИНАСТІЯ

Іван Петрович – лаборант.
Петро Іванович – доцент.
Іван Петрович – диригент.
Петро Іванович – депутат.

ДЕПУТАТСЬКА ВТОМА

Натиснув кнопки дві синхронно
По звичці, – тільки це між нами. –
І сіпнувся, далася втома,
Бо ліфт застряг між поверхами.

ІСТИНА

Що б нам такого круто випнути,
Живемо, як на кораблі.
Всіх нудить, вийти нікуди,
А істина – на дні.
(За часів Януковича)

ОБЦЯНКА

– Тато, я в школі всім сказав,
Що буду шахтарем в достатку.
– Гукніть нотаріуса там,
Я подарую сину шахту.

ПРО «БЕРКУТ»

Про «Беркут» судити
Згодився б ти, Боже?
– Народжений бити
Літати не може.

РІЗНИЦЯ

Просте, як двері, без обману
Задам одне питаннячко тобі:
Чим відрізняється собака й росіянин?
– Собака розуміє мови дві.

БЕЗ ТОЛКУ

Пояснював Віктор без толку
Коханці, що м'яла корейку:
На грудях у мене наколки,
А на апельсинах наклейки.

В СЕРПНІ

Зізнався нареченій чесно
В усіх гріхах живих і мертвих.
Не допомгло, сказала: щезни
І додала – весілля в серпні.

РОЗМОВА ЧОЛОВІКІВ

– Привіт, а я дзвонив на «Київстар»,
Ти поза зоною, сказали...
– Оце водив дружину в зоопарк.
– І що?
– Не взяли.

РОЗМОВА ДВОХ ПОДРУГ

Уявляєш, мій мене фригідною
Обізвав і попросив, як факт,
Стати в ліжку більш різноманітною...
От купила бубен і підсак.

СЛАДКОЇЖКА

Спитав він пошепки навмисно:
Ти любиш їсти сало в ліжку?
Цибульку, часничинку. – Звісно.
– Моя ж ти люба сладкоїжка.

СІЛЬ

Порушено сімейний штиль:
Розсипав випадково сіль.
– Для сварок приводу замало?
– Та ні, я вже налаштувалась.

СТАТТЯ

Минав чотирнадцятий, слушно
Прочитана про секс стаття...
Є власний досвід: її бувший
Вже сплюндрував усе життя.

РЕАЛЬНО

Послухаєш жінок – реально
Кожна віддала усі сили.
У всіх них діти геніальні,
Хоча чоловіки – дебіли.

РОГАЛИК

Поїхав у відрядження
Колобок, а далі
зрадила його
Булочка з Коржем.
І тепер той Колобок –
Рогалик.
Вже.

РОЗБІГЛИСЯ

Тебе без емоцій згадаю,
Розбіглися і слава Богу.
Твоею сорочкою пил витираю,
А потім ще мию підлогу.

БЕЗСОННЯ

Звів свої мрії майже нанівець,
Забув про віртуальність і чарчину.
Не міг заснути, рахував овець:
Оксана, Катя, Оля, Валентина...

ПО ЛЮБОВІ

– Ти вийшла заміж по любові,
Чи залетіла? – Ніфіга.
Ми одружилися у Львові,
Зальоту було рік і два.

ОБ'ЯВА

Здуло з балкону вітром, ах, ах
Файний бюстгалтер... Об'ява:
«Винагорода у ваших руках,
Розмір оцінить уява».

ПРО ДРУЖБУ

Дружба жінки з жінкою проблемна,
Дружба з чоловіком – теж не дружба.
Запитання очевидно слухне:
З ким тоді дружити? От халепа!

РАЙ І ПЕКЛО

Рай – це старий англійський замок.
Китайська кухня на сніданок,
Зарплата по-американськи,
Дружина з Закарпаття панська.
Пекло – Ірак, цегейка в танку,
Англійська кухня: сер, вівсянка,
Зарплата наша українська,
Дружина з штатів, товста пиця.

ГОРІЛКА

Що ж, горілка – це ж горілка,
Напій дивовижно-грізний.
П'єш, наприклад, з понеділка:
Смак один – пригоди різні.

ДРУГ

У вас напевно теж є друг.
І в мене є у певних колах.
Розсміши коміка-хірург,
Розсміши публіку... проктолог.

ІДЕАЛЬНІСТЬ

Гармонія нерідко все псує,
Бо ідеальність вивчена не досить.
З першого разу ідеальна не дає,
А ідеальний двічі не попросить.

З МОРОЗУ

Вона ввірвалась стрімко до будинку
І тицькала у очі щось з морозу.
– Це перше фото нашої дитинки!
Дивись, дивись, ти бачиш дві полоски?

ДІВЧА

Зиркнула хитро в люстерко,
Де є жіночності суть:
«Мамо, я хочу цукерки!»
– Тільки через мій суп.

КОМПОТ

– Мені, будь-ласка, подвійний віскі.
– Та це ж шкільна їдальня, Христя.
– Тааа... щось задумалася, от,
Тоді – компот.

ЛІКАРІ

Підступні лікарі сьогодні
І хитрі у замірах тиску.
Спитають, де болить, а потім
Туди з розумним видом тиснуть.

ВЕСІЛЛЯ

Прозвучали схвильовано-чинні
Ті слова, як передвісники обміну:
Ви тепер чоловік і дружина,
Обміняйтесь... паролем і логіном.

НА КУРСАХ

На курсах у сантехніків аврально,
Бо сам процес навчання – він мобільний.
І перша фраза вже звучить банально:
Забудьте все, чому вас вчили порнофільми.

МОЛИСЬ І КАЙСЯ

Трирічна внучка дістала вранці,
Просила бабу: молись і кайся.
Молись і кайся? – тьм'яніла бабця...
Прибігла мама, схопила пультик,
Включила мультит «Малиш і Карлсон».

МАЛЕНЬКА

Після першої шлюбної ночі
Молода, позіхнувши тихенько,
Першу фразу сказала у очі:
І квартира у тебе маленька.

НЕ ФАКТ

Летіла низько над плесом чайка,
Горілку з пивом не вберегли...
Була у жінки в руках качалка,
Невже це натяк на пироги?

ДОКАЗИ

Шукати докази глобального
Земного потепління звикли.
А докази такі банальні, –
Жіночі трусики, наприклад.

ДОЧЕКАЛАСЬ

Одне дівча чекало принца
З конем і пенісом.
А дочекалась листоношу,
Принесли пенсію.

СТРЕС

Знімаю повсякденний стрес,
Відновлюючи сили.
Оце лягла качати прес
І... захропіла.

НА САЙТІ

Вони зустрілись, було смішно.
Але всім хочеться любити.
– А ви на сайті зовсім інша.
– Ну, ще не вечір. Пийте, пийте.

СЬОГОДНІ

– А ви така усміхнена і ніжна,
Зустрінемося завтра при нагоді?
– Та ні, ви що, я панночка заміжня.
Давай сьогодні.

ПОДВИГ

Підійшла, обсмикнула фіранку,
І сказала, підібравши брови:
Подивилась на твою коханку.
Це не зрада, це скоріше подвиг.

ЗМІСТ

<i>Ірина Первушевська. Позитивні емоції</i>	3
<i>Євгеній Кучерук. Ліки для душі</i>	5

Розділ 1. Лірика

Хотілося б	8
Пори року	9
Художник.....	9
Всім.....	11
Матуся	12
Вікусіна шоста весна	13
Кажуть, всі ми були богами.....	14
Крапка чи кома	16
Ще не вечір	17
Авторство	18
Везувій.....	21
Верба.....	23
Западло.....	23
Йду стежиною тертою	25
Купальниця	26
На розі вулиць	27
Новорічні побажання	28
Найважче	29
Мітла	29
Одне на двох	31
Благословення	31
Мить.....	32
Рецепт молодості.....	32
Спокуса	32
Стиль бароко	34
Тихо свічу задуті	35
Потішно	36

Я без тебе	37
Тумани	38
Хто ти.....	39
Муза.....	40
Сонет Шекспіра	42
Звичка.....	43
Не посилають – не піду	44
Наостанок.....	46

Розділ 2. Не класичні сонетика

Сонетик доброти.....	48
Сонетик втраченості	48
Сонетик поету Василю Лящуку.....	49
Сонетик повернення	49
Сонетик відвертості	50
Сонетик мовчання	50
До останньої.....	51
Сонетик часу	52
Іронічний сонетик	52
Сонетик вчасності.....	53
Сонетик настрою	54

Розділ 3. Божий суд

Цабе.....	56
Колють безжально багнети.....	57
Іуда	57
Від святого Луки	59
23 лютого 2014 року.....	60
Дволикий Янус.....	61
Плюс-мінус	62
По Фрейду	63
Дивовижна любов материнська	64
Небесна сотня.....	68

Розділ 4. Вірші 3D у техніці розчинення

Абетка січня.....	70
Абетка лютого.....	71
Абетка березня.....	72
Абетка квітня.....	73
Абетка травня.....	74
Абетка червня.....	76
Абетка липня.....	77
Абетка серпня.....	79
Абетка вересня.....	80
Абетка жовтня.....	82
Абетка листопада.....	84
Абетка грудня.....	85

Розділ 5. Мініатюрочки-пігулочки

*(Графомани у компоті –
віршовані анекдоти)*

Географія.....	88
Герб.....	88
Держава.....	88
Глас Божий.....	88
Династія.....	89
Депутатська втома.....	89
Істина.....	89
Обіцянка.....	89
Про «Беркут».....	89
Різниця.....	90
Без толку.....	90
В серпні.....	90
Розмова чоловіків.....	90
Розмова двох подруг.....	90
Сладкоїжка.....	91
Сіль.....	91

Стаття	91
Реально.....	91
Рогалик	91
Розбіглися.....	92
Безсоння.....	92
По любові.....	92
Об'ява.....	92
Про дружбу	92
Рай і пекло	93
Горілка	93
Друг	93
Ідеальність	93
З морозу	94
Дівча	94
Компот	94
Лікарі	94
Весілля.....	94
На курсах.....	95
Молись і кайся.....	95
Маленька	95
Не факт.....	95
Докази	95
Дочекалась	96
Стрес	96
На сайті.....	96
Сьогодні.....	96
Подвиг.....	96

Літературно-художнє видання

Олександр БЕРЕСТЯНИЙ

ЩЕ НЕ ВЕЧІР

Поетична збірка

Технічний редактор
Віталій Власюк
Фотохудожник
Олександр Майструк

*Шановні читачі,
відгуки та пропозиції ви можете надсилати
на електронну адресу видавництва
oberegi97@ukr.net
або на електронну адресу автора
pegasrobik@i.ua*

Підписано до друку 15.10.2014 р. Формат 84x100/32. Папір офсет.
Гарнітура «Когіппа». Друк офсет. Ум. друк. арк. 4,97. Наклад 500 пр. Зам. 30.
Видавництво «Волинські береги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Надруковано в друкарні видавництва «Волинські береги».